

Arrest

nr. 145 723 van 20 mei 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschriften die X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 en op 8 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van respectievelijk 23 februari 2015 en 23 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 november 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 februari 2015.

1.3. Op 23 februari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Arabisch orthodox christen te zijn. U bent geboren op 2 september 1989 in het dorp Sila al-Gharbiya, gelegen in het district Matay in de provincie Minya.

U hebt uw middelbaar diploma behaald. Daarna hebt u uw militaire dienst uitgesteld. U hebt 16 000 pond betaald aan een persoon die een document heeft opgesteld waarmee u uw militaire dienst kon uitstellen. Later ontdekte u echter dat dit document vals is, want er staat op vermeld dat u de enige zoon van uw familie bent en dit is niet het geval. Wanneer u negenentwintig jaar wordt, moet u nogmaals een document voor uitstel van uw legerdienst aan de bevoegde autoriteiten voorleggen, maar u kan geen nieuw document meer aanvragen omdat het vorige document een vervalsing is.

In 2005 was uw oom met zijn echtgenote op de velden aan het wandelen, toen zijn echtgenote door twee mannen, H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...), werd benaderd. Zij wouden haar aanranden, waarop uw oom de mannen hard heeft geslagen. Sindsdien vallen de familieleden van H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...) uw familie lastig. Zo werd u in 2008 op straat aangevallen en met een mes gestoken. Omwille van deze problemen hebt u Sila al-Gharbiya in 2008 definitief verlaten en bent u naar uw vriend, B.(...) M.(...) G.(...), in Luxor gegaan. Hij had een bedrijf en bracht u in contact met hotels op verschillende toeristische plaatsen, waar u dan werkte als steenkapper en onderhoudsman. Op die manier verbleef u afwisselend in onder andere Alexandrië, Hurghada, Aswan, Luxor en Sharm al-Shaykh.

Op 7 augustus 2013 was u aan het werk in hotel Cairosis in Sharm al-Shaykh en op die dag hield het hotel een verwelkomingsfeestje voor een groep studenten die daar op studiereis was. Die avond ontmoette u een moslimmeisje, R.(...), en nadat jullie teveel hadden gedronken, bent u meegegaan naar haar hotelkamer en hebben jullie seks gehad. Sindsdien hielden jullie telefonisch contact en in november 2013 belde ze u op om te zeggen dat ze zwanger was. Voorts kwam u te weten dat haar vader een hoge functie bij de politie had. U stelde haar voor om naar Sharm al-Shaykh te komen zodat jullie een oplossing zouden kunnen vinden voor haar zwangerschap. Op 1 januari 2014 kwam zij per bus naar Sharm al-Shaykh en rond de middag namen jullie de bus naar Luxor. U had een afspraak geregeld bij een gynaecoloog om een abortus uit te voeren. De volgende dag gingen jullie samen naar deze gynaecoloog, maar omdat jullie geen huwelijksakte konden voorleggen, weigerde hij de abortus uit te voeren. Daarop bent u nog naar een andere dokter gegaan, maar ook hij wou jullie niet helpen omdat hij abortus een misdaad vond. U was radeloos en op 5 januari 2014 liet u haar in de steek en nam u stiekem de bus naar Cairo en daarna ging u naar Deir al-Suryan. Sindsdien hebt u niets meer van R.(...) vernomen. Op 1 november bent u vanuit Alexandrië illegaal per boot naar Europa gekomen. Op 17 november 2014 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Bij terugkeer naar Syrië vreest u dat de vader van R.(...) wraak zal nemen omwille van de zwangerschap van zijn dochter. Voorts vreest u de familie van H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...). Tevens vreest u problemen te krijgen wanneer u uw legerdienst opnieuw zult uitstellen, omwille van het vervalste document. Na uw aankomst in België vernam u dat uw broer M.(...) op 5 mei 2013 door Moslimbroeders was gedood.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een gelegaliseerde kopie van een politieverhoor, een toelating om een kopie van dit verhoor te krijgen en een kopie van een overlijdensakte. Op 9 februari 2015 bezorgt uw sociaal assistent nog een e-mail met kopieën van uw identiteitskaart, de eerste pagina's uit uw paspoort en een foto.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

Vooreerst verklaart u sinds 2008 niet meer te zijn teruggekeerd naar Sila al-Gharbiya omwille van een familievete. Zo stelt u dat uw oom in 2005 op de velden aan het wandelen was toen zijn vrouw bijna werd aangerand door H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...). Uw oom zou hen toen heel hard geslagen hebben en sindsdien zou uw familie problemen hebben met de familie van H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...). Vooreerst dient vastgesteld dat bij deze familievete de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden. Zo verklaart u initieel expliciet dat u in die tijd nog jong was en bijgevolg geen problemen hebt gehad omwille van H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...). Later tijdens het gehoor wisselt u uw verklaringen en stelt u dat u in 2008 op straat in elkaar was geslagen door familieleden van deze mannen. Dat u voordien uitdrukkelijk zei dat u destijds heel jong was en bijgevolg geen problemen hebt gekend, maar later tijdens het gehoor stelt dat u hierdoor wel degelijk problemen hebt gehad, is weinig overtuigend. U vergoelijkt deze tegenstrijdigheid door te stellen dat u niet met H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...) persoonlijk een probleem hebt gekend, maar met familieleden van hen. Deze uitleg kan niet overtuigen, daar er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat u hierop zou hebben gewezen wanneer u hierover de eerste keer een vraag werd gesteld. De ongeloofwaardigheid van uw problemen met deze familie wordt bovendien verder onderstreept door de volgende tegenstrijdigheid. Tijdens het interview dat u hebt

afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, verklaart u dat drie mannen u met messen hebben gestoken. Wanneer u op het CGVS wordt gevraagd door hoeveel mensen u werd aangevallen, antwoordt u 'heel veel'. U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij DVZ, stelt u eerst dat ze met heel veel waren en daarna past u uw verklaringen aan en verklaart u het zich 'nu' te herinneren en dat er toen 'inderdaad drie personen' met u waren beginnen spreken. Deze uitleg kan totaal niet overtuigen, daar u eerder op het CGVS expliciet had verklaard dat 'u zo hard was geschrokken dat u niet weet met hoeveel ze waren' en dit in schril contrast staat met de precieze beschrijving die u bij DVZ had gegeven. Uw wisselende verklaringen doen bijgevolg verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Een ander aspect dat uw geloofwaardigheid niet ten goede komt, is dat uw ouders nog tot 2013 in Sila al-Gharbiya zijn blijven wonen. Mochten de problemen met de familie van H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...) dusdanig ernstig zijn geweest waardoor u daadwerkelijk uw dorp in 2008 diende te ontvluchten, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat ook uw ouders een veiligere haven zouden hebben gezocht. Temeer omdat niet alleen u, maar bijvoorbeeld ook uw zus en oom in 2011 door deze familie was lastiggevalen. Dat uw ouders met uw resterende broer en zussen pas zijn verhuisd in 2013 omdat het 'een oneer is om de wijk te verlaten alvorens een dode valt', doet bijgevolg afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beschreven familievete. Mocht deze andere familie een dusdanig gevaar uitmaken voor de veiligheid en het welzijn van uw eigen familie, en zoals u ook wil doen uitschijnen, dan is het niet meer dan logisch dat uw familie, en zoals ook al is aangestipt, al veel eerder elders haar toevlucht zou hebben gezocht. Dat u bovendien ondanks deze familievete nog tot eind 2014 in Egypte bent gebleven en in de periode van 2008 tot 2014 op vele verschillende toeristische plaatsen hebt gewerkt, is andermaal een bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. U stelt weliswaar dat u in die periode nooit uw eigen naam gebruikte, maar dit doet aan uw onvoorzichtige houding geen afbreuk, daar u op toeristische plaatsen verbleef en dus wel degelijk in de kijker moet hebben gelopen of althans geen moeite deed om een onopvallend leven in de schaduw te leiden. Deze houding doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw problemen met de familie H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...) (CGVS, pp. 3, 6-9, 11 & Vragenlijst DVZ, 25/11/2014).

Wat betreft uw verklaringen over uw militaire dienst dienen de volgende zaken te worden opgemerkt. U verklaart uw militaire dienst te hebben uitgesteld door 16 000 pond te betalen aan een tussenpersoon die een document heeft opgemaakt waarmee u uw uitstel kon regelen. Later ontdekte u dat dit document niet authentiek is en nu vreest u een gevangenisstraf omwille van deze schriftvervalsing. Vooreerst dient opgemerkt dat dit asielmotief niet ressorteert onder de Conventie van Genève die voorziet in internationale bescherming voor personen die vervolgd worden omwille van hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Deze schriftvervalsing, mocht daar enig geloof aan kunnen worden gehecht, is immers gemeenrechtelijk van aard en valt buiten het toepassingsgebied van de Conventie. Bovendien dient opgemerkt dat de Egyptische autoriteiten niet op de hoogte zijn van deze schriftvervalsing en is uw vrees louter hypothetisch. In dit kader dient evenzo aangestipt dat u verklaart uw militaire dienst niet te willen doen omwille van het feit dat de mensen dan uw verblijfplaats zouden kennen en dat de familie van H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...) u bijgevolg zouden weten te vinden maar dat aan deze vete, zoals eerder aangegeven, geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan ook geen waarde worden gehecht aan uw motief waarom u uw militaire dienst niet wenst te vervullen (CGVS, pp. 7-8).

Voorts verklaart u na uw aankomst in België te weten zijn gekomen dat uw broer M.(...) op 5 mei 2013 door Moslimbroeders was gedood. U stelt dat uw broer naar de kerk was gegaan en daar werd ontvoerd. Uw vader had twee dagen later van mensen vernomen dat ze een lijk hadden gevonden en dat hij moest gaan kijken of het om zijn zoon ging. Dat u niet weet waar uw vader dan is gaan kijken en wie hem hierover heeft aangesproken kan in zijn geheel niet overtuigen. In het kader van deze verklaring legt u een gelegaliseerde kopie van een politieverhoor neer, maar wanneer u wordt gevraagd naar de inhoud van het politieverhoor, dient vastgesteld dat u ook hier in gebreke blijft. U gevraagd wie er precies werd verhoord, verklaart u dit niet te weten en maant u de protection officer aan 'lees het en je zult het weten'. U gevraagd of u het verhoorverslag hebt gelezen, stelt u dit niet te hebben gedaan en het niet te willen lezen. U gaat eraan voorbij dat het louter neerleggen van dit document niet volstaat om de hiaten in uw asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen. Verder legt u nog een document neer op basis waarvan u een kopie van het verhoor kon krijgen. U gevraagd wie deze toelating heeft aangevraagd, stelt u 'u kunt het lezen, als u hier leest ziet u mijn vader. Kan je niet lezen?' Uw houding getuigt andermaal niet van respect. Uw blote bewering dat uw broer door de Moslimbroederschap werd gedood en dat dit in het verhoor van de politie staat, zonder dat u het hebt gelezen, kan dan ook in zijn geheel niet overtuigen. Wanneer u gevraagd wordt hoe de politie te weten is gekomen dat Moslimbroeders uw broer hebben gedood, repliceert u dat het in het document staat en dat deze vraag op niets slaat. U andermaal gevraagd of u dit niet weet, antwoordt u 'dat is jullie werk'. Dit antwoord getuigt geenszins van een medewerkende houding ten aanzien van de asielinstanties.

Dat u verschillende malen geen toelichting geeft bij het neerleggen van dit document en stelt dat de onderzoeker het document zelf maar dient te lezen, getuigt hier niet van een medewerkende houding. Deze houding en het feit dat uw verklaringen omtrent het overlijden van uw broer uiterst vaag zijn, doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid. De kopie van de overlijdensakte van uw broer is niet in staat om deze appreciatie te wijzigen, daar kopieën gemakkelijk te manipuleren zijn en deze overlijdensakte bijgevolg geen objectieve bewijswaarde heeft (CGVS, pp. 4-6).

Voorts verklaart u Egypte te zijn ontvlucht uit vrees voor de vader van R.(...), het meisje dat zwanger was van u. Hier dient opgemerkt dat ook deze door u beschreven gebeurtenissen niet geloofwaardig worden bevonden. Vooreerst dient opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt over de zwangerschap van R.(...). Dat zij zwanger zou zijn geweest van u, blijken louter uw verklaringen te zijn die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijs. Ten tweede kan het totaal niet overtuigen dat u sinds uw vertrek uit Luxor geen nieuws meer hebt van R.(...). U weet niet waar zij momenteel is en of zij intussen zou zijn bevallen. Uw onwetendheid kan totaal niet overtuigen, daar er logischerwijze van kan worden uitgegaan dat u haar zou hebben gecontacteerd of naar haar zou hebben geïnformeerd, al was het maar om uw eigen vrees bij terugkeer te kunnen inschatten. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u niet kan aantonen dat de vader van R.(...) op de hoogte is van haar zwangerschap. U stelt dat het normaal is dat hij op de hoogte is omdat hij bij de politie werkt. U kan echter op geen enkele concrete manier aantonen dat hij effectief op de hoogte is en dat u problemen met haar familie hoeft te vrezen. Uw loutere hypothese heeft dan ook geen enkele bewijswaarde en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 14-15).

Voorts verklaart u dat R.(...) op 1 januari 2014 naar Sharm al-Shaykh is gekomen en dat jullie op de middag de bus hebben genomen naar Luxor om daar een abortus te laten uitvoeren. U verklaart dezelfde dag tegen zonsondergang in Luxor te zijn aangekomen. Vooreerst is het volstrekt ongeloofwaardig dat u het volledige traject van Sharm al-Shaykh naar Luxor op amper een halve dag met een autobus hebt afgelegd. Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat Luxor ongeveer 1 000 kilometer van Sharm al-Shaykh verwijderd ligt. Dat u rond 12 uur 's middags bent vertrokken en reeds tegen zonsondergang (en dat moet volgens de informatie die zich in het administratieve dossier bevindt omstreeks 17 uur geweest zijn) in Luxor zou zijn aangekomen is dan ook onmogelijk. U met deze vaststelling geconfronteerd, antwoordt u dat het 'niet normaal is' dat men u vragen over het uur en de afstand stelt en dat u niet op uw horloge hebt gekeken toen u de bus nam. U erop gewezen dat het niet om het exacte uur of het exacte aantal kilometers gaat, maar dat het gewoon niet mogelijk is dat u deze afstand in dergelijke korte tijdspanne heeft afgelegd, stelt u luidop de vraag waarom u zou liegen en voegt u er nog andere beledigende zaken aan u. Het hoeft geen betoog dat dergelijke houding geenszins getuigt van respect en medewerking ten aanzien van de asielinstanties. Zoals eerder werd aangegeven, mag immers verwacht worden van iemand die een beroep doet op internationale bescherming, dat hij tijdens zijn gehoor de waarheid vertelt en dat hij coherente toelichting geeft bij alle elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, dat hij antwoordt op elke vraag die hem wordt gesteld en dat hij de onderzoeker ten volle bijstaat bij het vaststellen van de feiten van zijn aanvraag. U blijft hier dusdanig in gebreke dat dit verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Ter volledigheid dient opgemerkt dat u stelt dat er 'heel veel kortere wegen' bestaan naar Luxor, maar deze uitleg kan niet overtuigen daar u geen enkele toelichting kunt geven over de kortere weg die u dan zou hebben genomen (CGVS, pp. 11-12, 15-16).

De volgende door u geschilderde gang van zaken doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Zo verklaart u dat u met R.(...) naar twee gynaecologen bent gegaan om een abortus te vragen. Dat u dit risico hebt genomen terwijl uit de informatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat abortus in Egypte volgens artikelen 260-263 van de strafwet verboden is, is niet plausibel, temeer u stelt haar vader te vrezen die een hoge functie bij de politie heeft en u dus niet kon uitsluiten dat deze artsen de politie zouden inlichten, waardoor ook de vader van R.(...) op de hoogte zou worden gebracht. Dat u bovendien het onbegrijpelijke risico hebt genomen om naar twee gynaecologen te gaan in Luxor, de stad waar u het meeste kennissen had, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 11-13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Ter volledigheid dient opgemerkt dat het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden

met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De gelegaliseerde kopie van het politieverhoor en de bevestiging van afgifte van een kopie van dit verhoor hebben louter waarde ter ondersteuning een coherent en helder asielrelaas, wat in casu, en zoals eerder aangegeven, niet het geval blijkt te zijn. De overlijdensakte van uw broer betreft een kopie en kopieën bezitten slechts geringe bewijswaarde daar deze gemakkelijk te vervalsen zijn. De kopie van uw identiteitskaart en de kopie van de eerste pagina's uit uw paspoort hebben op deze manier evenmin bewijswaarde. Bovendien dient aangestipt dat deze identiteitsdocumenten niet van die aard zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen, daar uw identiteit en nationaliteit hier op zich niet ter discussie staat. De door u neergelegde kopie van een foto waarop u en een meisje te zien zijn, heeft evenmin bewijswaarde, daar dit louter een foto van twee personen is, niets meer en niets minder, en dat hieruit niet kan afgeleid worden dat u problemen heeft gehad.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geviséerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische

groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.4. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 16 maart 2015. Op 23 maart 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Arabisch orthodox christen te zijn. U bent geboren op 2 september 1989 in het dorp Sila al-Gharbiya, gelegen in het district Matay in de provincie Minya.

U hebt uw middelbaar diploma behaald. Daarna hebt u uw militaire dienst uitgesteld. U hebt 16.000 pond betaald aan een persoon die een document heeft opgesteld waarmee u uw militaire dienst kon uitstellen. Later ontdekte u echter dat dit document vals is, want er staat op vermeld dat u de enige zoon van uw familie bent en dit is niet het geval. Wanneer u negenentwintig jaar wordt, moet u nogmaals een document voor uitstel van uw legerdienst aan de bevoegde autoriteiten voorleggen, maar u kan geen nieuw document meer aanvragen omdat het vorige document een vervalsing is.

In 2005 was uw oom met zijn echtgenote op de velden aan het wandelen, toen zijn echtgenote door twee mannen, H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...), werd benaderd. Zij wouden haar aanranden, waarop uw oom de mannen hard heeft geslagen. Sindsdien vallen de familieleden van H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...) uw familie lastig. Zo werd u in 2008 op straat aangevallen en met een mes gestoken. Omwille van deze problemen hebt u Sila al-Gharbiya in 2008 definitief verlaten en bent u naar uw vriend, B.(...) M.(...) G.(...), in Luxor gegaan. Hij had een bedrijf en bracht u in contact met hotels op verschillende toeristische plaatsen, waar u dan werkte als steenkapper en onderhoudsman. Op die manier verbleef u afwisselend in onder andere Alexandrië, Hurghada, Aswan, Luxor en Sharm al-Shaykh.

Op 7 augustus 2013 was u aan het werk in hotel Cairoisis in Sharm al-Shaykh en op die dag hield het hotel een verwelkomingsfeestje voor een groep studenten die daar op studiereis was. Die avond ontmoette u een moslimmeisje, R.(...), en nadat jullie teveel hadden gedronken, bent u meegegaan naar haar hotelkamer en hebben jullie seks gehad. Sindsdien hielden jullie telefonisch contact en in november 2013 belde ze u op om te zeggen dat ze zwanger was. Voorts kwam u te weten dat haar vader een hoge functie bij de politie had. U stelde haar voor om naar Sharm al-Shaykh te komen zodat

jullie een oplossing zouden kunnen vinden voor haar zwangerschap. Op 1 januari 2014 kwam zij per bus naar Sharm al-Shaykh en rond de middag namen jullie de bus naar Luxor. U had een afspraak geregeld bij een gynaecoloog om een abortus uit te voeren. De volgende dag gingen jullie samen naar deze gynaecoloog, maar omdat jullie geen huwelijksakte konden voorleggen, weigerde hij de abortus uit te voeren. Daarop bent u nog naar een andere dokter gegaan, maar ook hij wou jullie niet helpen omdat hij abortus een misdaad vond. U was radeloos en op 5 januari 2014 liet u haar in de steek en nam u stiekem de bus naar Cairo en daarna ging u naar Deir al-Suryan. Sindsdien hebt u niets meer van R.(...) vernomen. Op 1 november bent u vanuit Alexandrië illegaal per boot naar Europa gekomen. Op 17 november 2014 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Bij terugkeer naar Syrië vreest u dat de vader van R.(...) wraak zal nemen omwille van de zwangerschap van zijn dochter. Voorts vreest u de familie van H.(...) A.(...) en A.(...) M.(...). Tevens vreest u problemen te krijgen wanneer u uw legerdienst opnieuw zult uitstellen, omwille van het vervalste document. Na uw aankomst in België vernam u dat uw broer M.(...) op 5 mei 2013 door Moslimbroeders was gedood.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een gelegaliseerde kopie van een politieverhoor, een toelating om een kopie van dit verhoor te krijgen en een kopie van een overlijdensakte. Op 9 februari 2015 bezorgt uw sociaal assistent nog een e-mail met kopieën van uw identiteitskaart, de eerste pagina's uit uw paspoort en een foto.

Op 23 februari 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen niet in beroep.

Op 16 maart 2015 dient u een tweede asielaanvraag in en verwijst u nog steeds naar de problematiek zoals door u aangehaald in kader van uw tweede aanvraag. U herhaalt tevens dat uw broer, G.(...), door onbekenden - u vermoedt dat dit diegenen zijn met wie jullie in het verleden reeds problemen kregen - ontvoerd werd waarop uw vader klacht neerlegde bij de politie. U vervolgt met te stellen dat de tolk op het CGVS in kader van uw eerste aanvraag niet goed zou hebben getolkt en uiteindelijk herhaalt u dat uw problemen nog steeds reëel zijn en de mensen met wie uw familie sinds 2005 problemen heeft zich zullen blijven wreken.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er (i) geen geloof kon worden gehecht aan de door u in 2005 beweerde problemen, (ii), uw verklaringen met betrekking tot uw militaire dienst niet ressembleren onder de Conventie, hypothetisch waren en er geen waarde kon worden gehecht aan het motief waarom u uw militaire dienst niet wenste te doen, (iii) uw verklaringen in verband met de ontvoering van uw broer niet konden overtuigen en u het document dat u in kader hiervan neerlegde niet kon toelichten, (iv) de door u beweerde problemen naar aanleiding van uw zogenaamde relatie met R.(...) niet geloofwaardig werden bevonden, (v) de door u beweerde reisweg niet kon overtuigen.

U hebt tegen deze beslissing geen beroep bij de RvV ingediend en bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In kader van uw tweede asielaanvraag verwijst u naar de problemen zoals door u aangehaald in kader van uw eerste asielaanvraag. Er dient in dezer te worden opgemerkt dat deze motieven reeds omstandig door het CGVS werden beoordeeld en u geen nieuwe verklaringen aflegt noch bijkomende stukken neerlegt die deze appreciatie kunnen ombuigen. Uw verklaring dat de tolk op het CGVS uw verklaringen afgelegd in kader van uw eerste asielaanvraag slecht vertaald heeft is niet geloofwaardig, temeer u dit gegeven trachtte te illustreren door te stellen dat de tolk gezegd zou hebben dat u een Syriër bent (Verklaring Meervoudige Aanvraag punt 15, dd. 16.03.2015), een gegeven dat totaal niet valt terug te vinden in het gehoorverslag of de beslissing van het CGVS. Bovendien hebt u tegen deze beslissing van het CGVS geen beroep ingediend waaruit andermaal blijkt dat aan uw bewering geen geloof kan worden gehecht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie - dd. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op 23 februari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoekers eerste asielaanvraag de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing middels verzoekschrift van 17 maart 2015.

Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 16 maart 2015. Op 23 maart 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissing middels een verzoekschrift van 8 april 2015.

In het kader van een goede rechtsbedeling is het aangewezen om beide beroepen samen te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel – zoals uiteengezet in het verzoekschrift van 17 maart 2015 – afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de eerste bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vervolgens wenst verzoeker de preciaire positie van de Koptische christenen in Egypte te benadrukken. Verzoeker wijst er in dit verband op dat Koptische christenen, die in Egypte slechts 10% van de bevolking uitmaken, regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontnomen en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld. Verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van de aanhoudende discriminaties en geweld zal terecht komen. Deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt, aldus verzoeker, tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit informatie van Amnesty International en Human Rights Watch. Verzoeker laat gelden dat hij in zijn land

van herkomst voortdurend werd gediscrimineerd en dat hij geen andere oplossing had dan zijn land van herkomst definitief te verlaten teneinde een beter leven te kunnen opbouwen, vrij van de onmenselijke behandelingen ten gevolge van de alomtegenwoordige discriminatie en het geweld. Hij merkt verder op dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het vluchtelingenverdrag te vallen en de erkenning van de vluchtelingenstatus toe te kennen. Minstens moet, zo poneert hij, het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging worden aanzien. Verzoeker herhaalt dat uit de door hem bijgebrachte informatie duidelijk blijkt dat Koptische christenen in Egypte het slachtoffer zijn van aanhoudend geweld tegen hun persoon en dat zij bovendien dagelijks worden geconfronteerd met grove discriminaties en schendingen van de mensenrechten en hij stelt dat de Egyptische overheid hier niet tegen optreedt doch de onmenselijke en discriminerende behandelingen ten aanzien van de Koptische christenen aanmoedigt. Hij besluit dat er in zijn hoofde derhalve wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de vluchtelingenconventie.

3.2. In een tweede middel – zoals uiteengezet in het verzoekschrift van 17 maart 2015 – afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, wijst verzoeker erop dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit Egypte, noch aan het feit dat hij een Koptische christen is. Verzoeker wijst erop dat de informatie aangaande de situatie van Koptische christenen waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert dateert van 10 december 2013 en stelt dat deze informatie bezwaarlijk actueel kan genoemd worden. Onder verwijzing naar informatie gevoegd aan het verzoekschrift, stelt verzoeker dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om aan christenen de nodige bescherming te bieden, dat het duidelijk is dat hij de bescherming van de Egyptische overheid niet kan invoeren, dat Koptische christenen aan hun lot worden overgelaten, dat er bovendien ook gevallen zijn van aanvallen door de politie op Koptische christenen en dat de regering geen oplossing kan bieden aan het sektarische geweld in Egypte, meer nog, zij moedigt de situatie zelfs aan. Verzoeker herhaalt andermaal dat Koptische christenen in Egypte omwille van hun religie dagdagelijks discriminatie ondergaan, dat zij vaak het mikpunt zijn van sektarisch geweld, dat schendingen van mensenrechten geen uitzonderingen vormen. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich verschuilt achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven. Verzoeker benadrukt in dit verband dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet spreekt immers duidelijk over “een reëel risico op ernstige schade” door onder andere “onmenselijke of vernederende behandeling”, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende objectieve bronnen, gevoegd aan zijn verzoekschrift, waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk onder de voorwaarden van de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus valt. Voorts verwijst hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gemotiveerd te hebben waarom de huidige toestand niet in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er werd enkel gemotiveerd waarom de toestand niet als vervolging kan worden aanzien in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker meent dat dit ten onrechte is doch dit buiten beschouwing gelaten merkt verzoeker op dat indien het Commissariaat-generaal van mening is dat er geen sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hier nog niet uit volgt dat er geen sprake zou zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet, dat in feite de verpersoonlijking is van artikel 3 EVRM in de Belgische rechtsorde. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (Salah Seekh t. Nederland, 11 januari 2007, nr. 1948/04), voert verzoeker aan dat het volstaat dat er wordt aangetoond dat een groep systematisch aan ernstige schade wordt blootgesteld. Verzoeker betoogt dat hij behoort tot een dergelijke groep. De geweldplegingen ten aanzien van christenen vallen eigenlijk zelfs onder de noemer sektarisch geweld, aldus verzoeker, die nog verwijst naar en citeert uit verschillende bronnen gevoegd aan zijn verzoekschrift om aan te tonen dat de situatie onder Al-Sisi, ondanks de belofte dat hij beter ging zijn voor de christenen, helemaal niet lijkt te verbeteren, integendeel zelfs, dat bovendien de algehele veiligheidssituatie in Egypte blijkt te verslechteren en dat er niet omheen kan gegaan worden dat de mensenrechtenschendingen in Egypte leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen.

3.3. In een derde middel – zoals uiteengezet in het verzoekschrift van 8 april 2015 – afgeleid uit de schending van artikel 1A van de vluchtelingenconventie, artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, een manifeste appreciatiefout, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), wijst verzoeker er in een eerste onderdeel op dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag een politieverhoor van zijn

broer als nieuw stuk heeft bijgebracht zodat er in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de tweede bestreden beslissing wel degelijk een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In een tweede onderdeel laat verzoeker gelden dat de door hem aangehaalde problemen met de tolk zelfs blijken uit de bestreden beslissing, waar wordt gesteld *“Bij terugkeer naar Syrië vreest u dat de vader van R.(...) wraak zal nemen omwille van de zwangerschap van zijn dochter”*. Ook in de eerste bestreden beslissing wordt gesproken over een terugkeer naar Syrië in plaats van Egypte, aldus verzoeker, die dan ook meent dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat aan zijn beweringen geen geloof kan worden gehecht niet opgaat.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat hij als Koptisch christen uit Egypte in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert uitvoerig uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde bronnen waaruit moet blijken dat Koptische christenen in Egypte het slachtoffer zijn van aanhoudend geweld tegen hun persoon, dat zij bovendien worden geconfronteerd met ernstige discriminaties en schendingen van de mensenrechten, dat de Egyptische overheid hier niet tegen optreedt en er niet in slaagt de Koptische christenen afdoende te beschermen en dat de veiligheidssituatie in Egypte er niet alleen voor de Koptische christenen enorm is op achteruitgegaan maar dat dit ook in het algemeen het geval is.

Verzoeker meent dat uit het voorgaande dan ook dient te worden besloten dat er in zijn hoofdte er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de vluchtelingenconventie, minstens van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift van 17 maart 2015 worden volgende stavingstukken gevoegd: Amnesty International News, “Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence”, dd. 20 augustus 2013; Amnesty International: “Egypt: ‘there was no door on which I did not knock’, Coptic Christians caught in attacks and state’s failures”, juli 2013; Human Rights Watch, “Egypt: Mass attacks on churches”, dd. 21 augustus 2013; Amnesty International, “Egypt: Christians scapegoated after dispersal of pro-Morsi sit-ins”, dd. 9 oktober 2013; Amnesty International, “Sterke toename geweld tegen christenen in Egypte”, dd. 9 oktober 2013; Amnesty International, “How long are we going to live in this injustice?: Egypt’s Christians caught between sectarian attacks and state inaction”, dd. oktober 2013; Immigration and Refugee Board of Canada, “Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (July 2013- October 2013)”, dd. 17 oktober 2013; The Guardian, “Egypt: gunmen open fire at Coptic Christian wedding in Cairo”, dd. 21 oktober 2013; Office of Rep. Chris Smith (R-NJ) News Release, “Violence in Egypt is focus of Hearing on Int’l Human Rights Day”, dd. 10 december 2013; Daily News, “Sectarian violence in Minya leaves five dead”, 29 november 2013; “Latest News Egypt”, BosNewsLife Middle; Four killed, scores wounded in clashes across Egypt”, Reuters, 27 december 2013; BBC news, “Egyptian soldiers killed in Ismailiya and Sinai attacks”, dd. 7 oktober 2013; Daily News, “Security forces treat Copts as badly as under Mubarak rule: EUHRO head”, 21 september 2014; Aljazeera, “Protesters burn Coptic Shops in Egypt”, 2 juni 2014; News VA, “Intimidation against Copts who do not pay their ‘taxes’ to a muslim clan”; CSI, “Genocide alert: The Arab Republic of Egypt”, September 2014; “Violence against Christian Copts in Egypt continues Despite Fall of Muslim Brotherhood”, The Christian Post, 26 maart 2014; “Why Persecution of Egypt’s Christians is not over”, CBN News, 23 mei 2014; “Egypt’s Christians, attacked for supporting Sisi, patiently await payback (+ video)”, the Christian Science Monitor, 22 oktober 2014; “Kidnapping”, forced conversion and collective punishment haunt Egypt’s Copts”, Cops United, 26 november 2014; “Egypt: Annual Report 2014”, USCIRF, geraadpleegd op 27 december 2014; “Egypt 2014 Crime and Safety Report”, OSAC, 18 maart 2014; “Security Situation in Egypt”, ENODO Global, Inc., 15 september 2014; “Egypt’s human rights situation is going from ugly to uglier”, The Cristian Science Monitor, 17 maart 2014; “Reisadvies Egypte”, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en ontwikkelingssamenwerking, 6 november 2014, geldig op 30 december 2014; Jamestown Foundation, “Terrorism Now Targeting Civilians in Egypt; Terrorism Monitor Volume 12 Issue 16”, 8 augustus 2014.

3.4.2. Als bijlage aan het verzoekschrift van 8 april 2015 worden volgende stavingstukken gevoegd: een politieverhoor; Amnesty International News, “Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence”, dd. 20 augustus 2013; Amnesty International: “Egypt: ‘there was no door on which I did not knock’, Coptic Christians caught in attacks and state’s failures”, juli 2013; Human Rights Watch, “Egypt: Mass attacks on churches”, dd. 21 augustus 2013; Amnesty International, “Egypt: Christians scapegoated after dispersal of pro-Morsi sit-ins”, dd. 9 oktober 2013; Amnesty International, “Sterke

toename geweld tegen christenen in Egypte", dd. 9 oktober 2013; Amnesty International, "How long are we going to live in this injustice?: Egypt's Christians caught between sectarian attacks and state inaction", dd. oktober 2013; Immigration and Refugee Board of Canada, "Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (July 2013- October 2013)", dd. 17 oktober 2013; The Guardian, "Egypt: gunmen open fire at Coptic Christian wedding in Cairo", dd. 21 oktober 2013; Office of Rep. Chris Smith (R-NJ) News Release, "Violence in Egypt is focus of Hearing on Int'l Human Rights Day", dd. 10 december 2013; Four killed, scores wounded in clashes across Egypt", Reuters, 27 december 2013; Daily News, "Security forces treat Copts as badly as under Mubarak rule: EUHRO head", 21 september 2014.

3.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 6 EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het EHRM, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung. Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is, dat buiten de toepassingsfeer van deze verdragsbepaling valt.

3.6.1. Blijkens de eerste bestreden beslissing werd verzoekers eerste asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem geschetste familievete, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) zijn verklaringen met betrekking tot zijn militaire dienst niet ressorteren onder de Conventie van Genève, de Egyptische autoriteiten bovendien niet op de hoogte zijn van de schriftvervalsing en zijn vrees dus louter hypothetisch is en geen waarde kan worden gehecht aan zijn motief waarom hij zijn militaire dienst niet wenst te vervullen vermits geen geloof kan worden gehecht aan de vete met de familie van H.A. en A.M., (iii) zijn verklaringen omtrent het overlijden van zijn broer uiterst vaag zijn, hij de inhoud van het politieverhoor dat hij in dit verband neerlegt niet kan toelichten en de kopie van de overlijdensakte van zijn broer geen objectieve bewijswaarde heeft, (iv) ook aan de door hem beweerde problemen naar aanleiding van zijn relatie met R., een meisje dat zwanger zou zijn geweest van hem, geen geloof kan worden gehecht, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het louter feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (vi) de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen, zoals wordt toegelicht en (vii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontcrachten.

3.6.2. Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen omdat (i) hij geen nieuwe verklaringen aflegt noch bijkomende stukken neerlegt die de appreciatie van de door hem in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangehaalde problemen kunnen ombuigen, (ii) zijn verklaring dat de tolk op het Commissariaat-generaal zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste asielaanvraag slecht vertaald heeft niet geloofwaardig is, temeer hij dit gegeven trachtte te illustreren door te stellen dat de tolk gezegd zou hebben dat hij een Syriër is, een gegeven dat totaal niet valt terug te vinden in het gehoorverslag of de beslissing van het Commissariaat-generaal, (iii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) er geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar zijn land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

3.7. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft

gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging onderneemt om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen te verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

3.8.1. In zijn verweer tegen de eerste bestreden beslissing beperkt verzoeker zich immers in wezen tot het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging, het veelvuldig wijzen naar, citeren van en volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en het verwijzen naar en uitgebreid citeren van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de problematische situatie van de Koptische christenen in Egypte, waarmee hij evenwel niet vermag de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ontcrachten, noch een beweerd vrees voor vervolging aan te tonen. De vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de eerste bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motivering van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in het kader van zijn eerste asielaanvraag neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.8.2.1. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verwijst verzoeker nog steeds naar de problematiek zoals aangehaald tijdens zijn eerste asielaanvraag. Hij stelt dat zijn problemen nog steeds reëel zijn en dat de mensen met wie zijn familie sinds 2005 problemen heeft zich zullen blijven wreken. Tevens stelt hij dat zijn broer G. door onbekenden werd ontvoerd, waarop zijn vader klacht neerlegde bij de politie. Voorts haalt hij aan dat de tolk op het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet goed zou hebben getolkt (administratief dossier, 2^e AA, stuk 5, vragen 15 en 18).

3.8.2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.8.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van zijn tweede asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

In zoverre verzoeker zich in het kader van zijn tweede asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient immers te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Wat betreft verzoekers bewering dat zijn broer G. werd ontvoerd door onbekende personen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze bewering niet staft aan de hand van objectieve bewijzen. Hij voegt als bijlage aan het verzoekschrift van 8 april 2015 weliswaar een document, door hem in het verzoekschrift omschreven als een "politieverhoor", doch daargelaten het feit dat dit stuk slechts een fotokopie betreft waarvan de bewijswaarde beperkt is aangezien algemeen geweten is dat fotokopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit, is het stuk in kwestie niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker dit document niet heeft neergelegd in de loop van de administratieve procedure (administratief dossier, 2^e AA, stuk 5, vragen 15 en 17) zodat hij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog op algemene wijze beweert dat zijn interview in het kader van zijn eerste asielaanvraag slecht werd vertaald door de tolk op het Commissariaat-generaal, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat het geen enkele indicatie of aanwijzing bevat waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of tolkproblemen zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft overigens tijdens of na het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Evenmin werd er gewezen op moeilijkheden die zich tijdens het gehoor zouden hebben voorgedaan. Waar verzoeker zijn stelling tracht te staven, door de wijzen naar op het feitenrelaas waar het volgende wordt gesteld: *"Bij terugkeer naar Syrië vreest u dat de vader van R.(...) wraak zal nemen omwille van de zwangerschap van zijn dochter"* stelt de Raad vast dat dit overduidelijk een louter materiële vergissing betreft waaruit geenszins kan worden besloten dat er zich tijdens het gehoor in het kader van zijn eerste asielaanvraag vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Dit blijkt in het bijzonder uit de motivering van de bestreden beslissingen waar duidelijk in het kader van de beoordeling van de subsidiaire bescherming de veiligheidssituatie van de Koptisch Christenen in Egypte, het land van herkomst van verzoekende partij, wordt onderzocht. Een vaststelling die door verzoeker niet wordt betwist.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.9. De als bijlage aan de verzoekschriften gevoegde rapporten en artikelen volstaan voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is geweest van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn geworden en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Het aantal slachtoffers was evenwel relatief laag vergeleken met het aantal aanvallen daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg waren, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Egypte. Situatie van de christenen dd. 10 december 2013 en COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie (update) dd. 3 december 2014) blijkt bovendien dat sinds oktober 2013 het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk is afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, en er was nauwelijks sprake van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn. Dat er zich in deze periode nog een aantal incidenten gericht tegen christenen hebben voorgedaan kan deze appreciatie niet ombuigen. Waar verzoeker nog informatie aanhaalt waaruit blijkt dat Kopten vaak het slachtoffer worden van kidnappings, dient te worden vastgesteld dat deze berichtgeving volledig aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat de voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten de situatie in het gouvernement Minya in op-per-Egypte blijft. Daar is de jongste jaren een problematiek van kidnappings ontstaan. Het aantal ontvoeringen is gestegen sinds de evenementen van augustus 2013. Momenteel zouden zo'n 80 christenen uit Minya vermist zijn, hoofdzakelijk dokters en apothekers. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Begin november 2013 arresteerde de Egyptische politie vier mannen die mogelijk betrokken zouden zijn bij de ontvoeringen. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Amr Darrag, één van de weinigen die nog op vrije voeten zijn, laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren (COI Focus Egypte – Situatie van de christenen van 10 december 2013, p. 22-23). Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten en artikelen blijkt niet dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct of niet langer actueel zou zijn, noch toont hij aan dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd.

Waar verzoeker in de verzoekschriften nog uitgebreid verwijst naar de discriminatie van Koptische christenen in Egypte en hij in dit verband betoogt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van de aanhoudende discriminaties en geweld zal terecht komen, wijst de Raad erop dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt. De argumentatie dat Koptische christenen in Egypte regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen, vaak hun rechten worden ontzegd en daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld en dat discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken tot marginalisatie en sociale uitsluiting leidt, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt, en de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het verzoekschrift, volstaan niet om deze appreciatie om te buigen.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich

voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

3.10.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land zal worden blootgesteld aan ernstige schade om aan te tonen dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

3.10.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie (update) dd. 3 december 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Alle door verzoeker bijgebrachte rapporten en artikelen zijn van oudere datum dan de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt. De artikelen en rapporten uit 2013 beschrijven de situatie in Egypte op het ogenblik dat de gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president Morsi en de interreligieuze confrontaties een hoogtepunt bereikten en doen dan ook niets af aan de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele veiligheidssituatie in Egypte zoals weergegeven in de bestreden beslissingen. De

overige door verzoeker bijgebrachte informatie sluit inhoudelijk aan bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, het volgende blijkt: "(...) in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en geweldloos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 grotendeels uitgebleven.

(...)

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidsstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidsstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai. (...)"

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus of tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS